

9 лютого відзначає свій 90-річний ювілей Ткаченко Олексій Іванович.

Коротка довідка: Ткаченко Олексій Іванович народився 1922 року в с

□□□□□□□□□□ - Доброго дня, шановний Олексію Івановичу, повідайте Вашу життєву історію: як пройшло дитинство, як Ви потрапили на фронт?

- Доброго дня. Можна сказати, що моє дитинство зазнало великих випробувань. Після революції 1917 року, батьки почали наживати добро, батько працював на кузні, а мати вдома господарювала, але в 30-х роках, все, що було нажите, почали відбирати. Це був страшний час. Забрали матір, залишивши з батьком-інвалідом трьох дітей. Куди забрали матір, не відомо, скільки батько не шукав - так і не знайшов. В той час дуже багато людей помирало від голоду, хоронили по 20-40 (!!!) людей у яму. В цей час померли брат та сестра, і я залишився з батьком один. Коли вже і я почав пухнути від голоду, батько вирішив віддати мене до своєї сестри, так як сам був не в змозі прокормити нас обох. Я вдячний тітці Маші (так звали батькову сестру), яка мене

виходила та зберегла здоров'я.

•••••••••••••• - Як для Вас почалася війна?

- Тоді було положення: якщо батько – інвалід, і в нього тільки один син, то на фронт не брали, але для забезпечення потреб армії на фронт і молоко, і м'ясо, і яйця потрібно було віддати. Але все одно у 1944 році мене забрали на фронт. Там я пройшов всю Європу, воював в Румунії, Польщі, Угорщині та Австрії. Був дуже важко поранений у груди, але після лікування у госпіталі знову відправився на фронт та дійшов до Німеччини. Брав участь у взятті Берліна: дуже важкі тривали бої, особливо тяжко було при взятті рейхстагу – осередку тогочасного зла. Після підписання акту капітуляції, хто повернувся додому, хто пішов далі воювати (тоді акт капітуляції підписала Німеччина, але ще залишилась фашистська Японія - прим. авт.), а я залишився в Німеччині та працював на воєнно-поштової базі.

•••••••••••••• - Що було далі?

- У 1946 році я повернувся додому та одразу влаштувався працювати бригадиром у колгосп. Працював до 1950 року, і зрозумів, що потрібно здобувати освіту, тому поїхав до Кіровограду вчитись на агронома. Після того, як закінчив вчитись, мене направили за Помічну в колгосп робити агрономом та заступником голови колгоспу. Попрацював я там 3 роки. Підняли колгосп в ті тяжкі часи. Заробив 2 медалі «За доблестный труд». У 1957 році направили від райкому партії в інший колгосп, щоб також його підняти, там я також працював агрономом та заступником голови колгоспу. А в 1960 році направили мене в Кам'яний міст, що на Новоукраїнщині. Попрацював я 4 роки. Тут знову визивають в райком партії, з'являюсь, а мені і кажуть: «Олексію Івановичу, до нас тут приїхали із Києва з міністерства шовківництва і ми Вас рекомендували на посаду директора «Міжрайшовка», ми знаємо, що Ви впораєтесь.» С посади директора «Міжрайшовка» я й пішов на пенсію.

- Скажіть будь ласка, а як Вам живеться під час незалежної України?

- Ну, що я можу сказати? Жилося б краще мабуть, якщо б кожна людина займала своє місце в суспільстві та робила те, що вміє робить, а не те, що хоче. Наприклад,

будівельник би працював на будівництві, фармацевт - в аптеці. А так на сьогоднішній день всі хочуть мати багато, а для цього нічого не роблять. Але я вірю, що в майбутньому наш народ все ж таки буде жити краще, якщо кожен займатиме своє місце.

•••••••••• - *Які зараз нагальні питання більше Вас турбують, мається на увазі, як жителя міста?*

- Перш за все, мабуть, і найголовніше це освітлення вулиць. По нашій вулиці страшно в темряві ходити, хоча вона і вважається одною з головних, а люди то на роботу, то з роботи і все в пітьмі. До мене нещодавно приїздив син, то він був дуже здивований тим, що наша вулиця не освітлена. Також хотілось би, щоб приділяли більше уваги, нам ветеранам та пенсіонерам, і не тільки на свята.

•••••• - *Дякую за бесіду Олексію Івановичу і на останок, щоб Ви побажали всім мешканцям міста?*

- Насамперед усім бажаю здоров'я, щоб люди жили в мирі і злагоді. Не допустили війни, берегли нашу державу, та завжди поступали по совісті і дотримувались законів.